

Danny White

100% ONE DIRECTION

INLEIDING

In de wereld van de popmuziek kan een maand heel lang lijken doordat er soms zo ongelooflijk veel gebeurt in die tijd. Vraag dat maar aan One Direction. Voor Liam, Louis, Niall, Harry en Zayn zaten de dertig dagen van april 2012 boordevol internationale gebeurtenissen en een hoop gedoe, schitterende successen en eindeloze ellende. Nog geen twee jaar geleden waren ze vijf gewone tienerjongens, die de dagen aftelden tot ze als veelbelovende solisten auditie mochten doen in het Britse talentenjachtprogramma *The X Factor*. Sindsdien is hun leven allesbehalve gewoontjes.

In april werden ze door Michelle Obama uitgenodigd voor een bezoek aan het Witte Huis. Ze kondigden aan dat ze als hoofdact zouden optreden in Madison Square Garden, de meest gerenommeerde concertzaal van Amerika. De kaartjes vlogen weg. Ze gingen de studio in voor opnamen

met Justin Bieber, de Canadese koning van de popmuziek. Nadat de Verenigde Staten voor de band waren gevallen, verschenen ze in de populairste Amerikaanse televisieprogramma's: *The Today Show* en *Saturday Night Live*. In dezelfde periode spande een Amerikaanse band met dezelfde naam een rechtszaak tegen hen aan. Dat wierp een schaduw over hun Amerikaanse droom. De leden van de Amerikaanse band kregen al snel doodsbedreigingen van woedende fans van hun Britse naamgenoten.

Later die maand vloog de band naar het zuidelijk halfrond. Daar ontdekten ze tot hun grote vreugde dat Australische en Nieuw-Zeelandse meisjes net zo gek van hen waren als hun Amerikaanse en Britse tegenhangers. De band werd in Sydney omzwermd door een leger fans en één keer werd zelfs een jongen die niets met One Direction te maken had, omringd door gillende fans die hem voor een lid van de band aanzagen. De beveiliging werd aangescherpt, maar desondanks zei een Australische fan dat ze zo graag dicht bij hen wilde komen, dat ze daarvoor het risico om neergeschoten te worden wel wilde nemen. Daarna werd een half door Niall opgegeten stuk toast geveild. Er werden biedingen uitgebracht van bijna 100.000 pond.

Het nieuws dat hun debuutsingle in Amerika de mijlpaal van meer dan een miljoen verkochte exemplaren was gepasseerd, was reden voor een feestje en leverde volgens geruchten elk bandlid twee miljoen pond op. Het leek

Louis wel leuk om een aap als huisdier te kopen. En alsof dit nog niet genoeg was voor één maand, voelden ze zich tegelijkertijd gestreeld toen popprinses Rihanna hen prees en gekleineerd toen ze hoorden dat Madonna niet wist wie ze waren. Voor de maand om was, hadden de jongens ook nog enkele koala's gekust – en opeens was iedereen bang dat ze met chlamydia waren besmet omdat de beertjes op hen hadden geplast – en waren ze gaan surfen in de Grote Oceaan. Naast dit alles had Niall ook nog kans gezien een voedselvergiftiging op te lopen en hadden twee andere bandleden tijd gevonden om te gaan bungeejumpen van een hoogte van 192 meter. Bij hun terugkomst in Engeland werden ze, zoals altijd, begroet door duizenden gillende fans.

Niet zo vreemd dus dat de gekte rond One Direction wordt vergeleken met de 'Beatlemania': hun populariteit is gewoonweg gigantisch, hoe je het ook bekijkt. Het is de eerste Britse popgroep die in de Amerikaanse albumlijsten debuteert met een eerste plaats. Hetzelfde album kwam ook in Engeland en in twaalf andere landen meteen op nummer 1. Ze hebben meer dan 12 miljoen volgers op Twitter en 3,6 miljoen op Facebook. Hun filmpjes op YouTube zijn al meer dan 204 miljoen keer bekeken. Een woordvoerder van Google heeft bekendgemaakt dat 3,35 miljoen mensen per maand een zoekopdracht intikken die te maken heeft met One Direction.

One Direction is de grootste boyband van Engeland en waarschijnlijk van de hele wereld. Hoe dit zo is gekomen, is een boeiend en inspirerend verhaal.

HARRY STYLES

Als de vijf leden van One Direction eindelijk even kunnen stoppen met werken, tijd hebben om op adem te komen en de kans krijgen om na te denken over het succesvolle verloop van hun popcarrière tot dan toe, blijft niemand daar zo superkalm onder als Harry Styles. Harry's sympathieke, nonchalante manier van doen is geen gekunstelde poging om 'cool' over te komen: hij is van nature gewoon heel relaxt. Die onverstoorbaarheid is ook al flink op de proef gesteld. Het leven heeft hem in de jaren voor hij beroemd werd een paar lelijke streken geleverd, maar die heeft hij allemaal op een rustige, nette manier het hoofd geboden en doorgaans zonder zich er lang druk over te maken.

Anne Cox, Harry's moeder, kan er nog steeds niet over uit hoe beroemd haar zoon inmiddels is en wat hij professioneel heeft bereikt. Voor de buitenwereld mag hij dan die op

vele posters afgebeelde zanger van One Direction zijn, de jongeman die in zo veel landen bekend is en over wie zo veel wordt gesproken door fans en de mainstream media, voor Anne zal hij ook altijd iets anders zijn. ‘Uiteindelijk blijft hij mijn kleine jongen en zie hem daar nu staan... op een podium voor miljoenen mensen,’ aldus Anne.

Haar zoontje werd geboren op 1 februari 1994. Hij was haar tweede kind. Ze had al een dochtertje dat Gemma heette. Anne was toen ze voor de tweede keer moeder werd net zo blij als de eerste keer. Ze noemde haar dierbare zoontje Harry Edward. Niemand kon vermoeden dat er een nieuwe ster was geboren.

Zijn prille jeugd bracht hij door in Cheshire in het noordwesten van Engeland, een mooi landelijk gebied rond een aantal steden en dorpen. In Holmes Chapel, een van die dorpen, bracht Harry een groot deel van zijn kindertijd door. Het was een fijne plek om te wonen en er waren veel basisvoorzieningen, zoals goed openbaar vervoer voor degenen die verlangend naar iets dynamischer eens de stadslucht van Manchester wilden opsnuiven. Cheshire zelf heeft niet bepaald een arsenaal aan bijzonder beroemde artiesten voortgebracht, al komen de vroegere rockzangers Ian Curtis en Tim Burgess hier wel vandaan. Toen Harry auditie deed voor *The X Factor* omschreef hij het gebied als ‘best saai, er gebeurt niet veel’, maar hij voegde er op een iets meer bewonderende toon en met een ondeugende glimlach aan toe

dat het ‘wel schilderachtig’ is. Nu is hij een van de beroemdste zonen van Cheshire.

Toen baby Harry een peuter werd, ging hij naar een kinderdagverblijf dat Happy Days heette. Harry vindt dat een prima naam voor die instelling, want hij had er een heerlijke tijd. Het was een kleine crèche, dus hij kwam er nooit aandacht en zorg tekort. In de tijd dat hij naar Happy Days ging, was hij een keurig jongetje dat zich vooral amuseerde met het speelgoed en meedeed aan spelletjes. Hij was altijd een vrolijk kind. En een creatief kind: zijn artistieke kant bleek al thuis bij het ontbijt, waar hij zijn sneetje toast eerst kleurrijk versierde voor hij het opat. Hij werd altijd aangemoedigd zich te uiten, een onmisbare factor in de ontwikkeling van elke ontluikende artiest. In de loop der jaren leerde hij jongleren en probeerde hij het bespelen van enkele muziekinstrumenten onder de knie te krijgen. Hij was altijd opgewekt en onderhoudend en werd een soort allrounder. ‘Hij vond het heerlijk om aandacht te krijgen en mensen aan het lachen te maken,’ zei Anne tegen het tijdschrift *Now*. ‘Hij is absoluut niet verlegen. Al van jongs af aan liet hij mensen lachen. Ik heb altijd gedacht dat hij op een podium terecht zou komen.’

Toen Harry zeven was, trokken er donkere wolken over zijn tot dan toe altijd gelukkige en onbezorgde leventje. Zijn ouders vertelden hem dat ze uit elkaar zouden gaan. Na deze vreselijke mededeling barstte hij meteen in tranen uit. Hij

hield van zijn vader en zijn moeder en vond het afschuwelijk dat ze nu elk hun eigen weg zouden gaan. Harry zal toen gezien zijn leeftijd waarschijnlijk in een spagaat hebben verkeerd: hij was oud genoeg om te begrijpen hoeveel pijn die scheiding zou veroorzaken, maar nog te jong om zijn eigen reactie op die pijn te kunnen begrijpen en beheersen. Een kind van die leeftijd dat wordt geconfronteerd met zo'n ingrijpende en plotselinge verandering, doorloopt normaal gesproken gevoelens van verdriet, schaamte, verontwaardiging, verwarring en zelfs boosheid terwijl het probeert de situatie te aanvaarden.

Hoewel Harry in het openbaar nooit iets negatiefs zei over die scheiding, moet het hem pijn hebben gedaan en tot op zekere hoogte de loop van zijn leven hebben beïnvloed. Hij zegt dat hij er vrij snel bovenop was en met de situatie leerde leven.

Later bevestigde hij dat hij als kind van zeven niet helemaal begreep – en niet kon begrijpen – wat er in het hoofd van zijn ouders omging. Er waren heel veel praktische veranderingen waar hij zich bij neer moest leggen. Na de scheiding verhuisden hij en zijn zusje met Anne naar een landelijker deel van Cheshire en gingen ze boven een pub wonen waar Anne als waardin ging werken. Er waren dus heel wat veranderingen in Harry's leven, maar het lukte hem om de klappen te boven te komen. Hij kreeg een nieuw vriendje, Reg, een jongen die iets ouder was dan hij, en leerde zijn

nieuwe omgeving kennen. Een van de pas ontdekte plekken waar hij graag rondhing, was een zuivelboerderij op een paar kilometer van zijn huis waar ze heerlijk ijs maakten. Hij was er verzot op. Als hij na een fietstochtje naar de boerderij aan zo'n ijsje likte, voelde hij zich altijd in de zevende hemel.

Ondanks de scheiding van zijn ouders bleef Harry energiek en enthousiast. Hij raakte die energie kwijt met hard werken, en niet door zich te misdragen. In al zijn schooljaren was hij maar één keer betrokken bij een vechtpartij. Hij vond vooral Engels en godsdienstles erg leuk. Tijdens de lessen Engels kwam hij erachter dat hij zich goed op papier kon uitdrukken en hij haalde vaak hoge cijfers voor zijn opstellen. Hij had een extravert karakter en verheugde zich dan ook altijd op de dramalessen. Tijdens een van deze lessen maakte hij zijn debuut als zanger. 'De eerste keer dat ik echt zong, was in een schoolproductie. Het gaf me een geweldige kick en dat smaakte naar meer,' zei hij. Die kick kreeg hij omdat zijn liefde voor optreden en in de schijnwerpers staan werd bevredigd. Harry speelde onder meer in *Chitty Chitty Bang Bang*, waarin hij de rol van Buzz Lightyear voor zijn rekening nam. Dit personage hoort in feite niet thuis in dat stuk – het komt oorspronkelijk uit *Toy Story* – maar omdat het om een schoolproductie ging, hadden de makers zich enkele vrijheden veroorloofd. Harry heeft als Waterman – zijn sterrenbeeld – nooit problemen gehad met wat

geëxperimenteer en vond het prima zo. Bij een andere gelegenheid speelde hij de titelrol in een stuk over een muis die Barney heette.

Toneelspelen was echter maar een van de manieren van optreden voor Harry. Hij werd al snel aangemoedigd om te gaan zingen. Zijn vader was de eerste die zijn belangstelling voor muziek aanwakkerde. Toen duidelijk werd dat Harry heel graag zong, kocht zijn opa een karaokemachine voor hem en een van de eerste liedjes die Harry meezong, was 'Girl of My Best Friend' van Elvis Presley.

Toen Harry op de Holmes Chapel Comprehensive School aan Selkirk Drive zat, kreeg hij een belangrijke kans om voor publiek op te treden toen hem werd gevraagd lid te worden van een rockband. Will, een van zijn vrienden, zocht een leadzanger voor een band die hij aan het samenstellen was. Hij vroeg Harry langs te komen en met de band te oefenen. Alle leden waren blij met de knappe Harry als hun frontman en de line-up van de band was nu compleet.

Ze hoefden het nu alleen nog maar eens te worden over de naam. Harry opperde de willekeurige naam White Eskimo. Een behoorlijk vreemde naam, die eerder deed denken aan een nachtclub of een cocktail dan aan een tienerrockband. Maar hij was wel apart en niemand wist iets beters, dus dit werd het. Harry is vindingrijk, dit zou niet de laatste keer zijn dat hij een naam voor een band bedacht. White Eskimo werd beïnvloed door punkrockacts zoals de Californische

band Blink-182. Harry is ook fan van Jack's Mannequin en aanverwante artiesten. De iconische carrières van drie andere grote muzikale inspiratiebronnen – Michael Jackson, Elvis Presley en Freddie Mercury – lagen echter helemaal buiten het terrein van de punkrock. Ook 'Free Falling' van John Mayer vond hij in zijn kindertijd leuk en hij had een zwak voor het werk van Michael Bublé. Elk lid van White Eskimo werd beïnvloed door andere artiesten en samen leverde dat een heel aardige muzikale bagage op.

Al snel speelden ze bij allerlei gelegenheden op school en op een bruiloft. Het allereerste lied dat White Eskimo live speelde was 'Summer of '69' van Bryan Adams. Ze kwamen erachter dat er een lokale talentenjacht voor bands werd gehouden. Ze besloten mee te doen, vertelde Harry later in een uitzending van *The X Factor* aan Dermot O'Leary, de presentator. 'We deden ongeveer anderhalf jaar geleden mee aan een Battle of the Bands-wedstrijd en we wonnen. Door het winnen van die Battle of the Bands en het spelen voor zo veel mensen wist ik zeker dat dit was wat ik wilde. Het was zo super om voor al die mensen te zingen, dat ik dat vaker wilde doen.'

De overwinning had ook indruk gemaakt op het hoofd van Harry's school, Denis Oliver, die aanwezig was bij de wedstrijd, die in de schoolkantine werd gehouden. Meneer Oliver weet nog dat Harry in de tweede klas zat toen hij met White Eskimo die Battle of the Bands won en dat hij bij veel